

İÇİMDEKİ DENİZ

Bugün de o sınımsız hisle başladı gün. Gecenin hakimiyetini bırakışıyla uyanan annem kahvaltı sofrasını hazırlayıp odanın kapısını araladı. Gıcırtyla uyandım. Yaklaşan ayak sesleri ve sınımsız bir öpücük alnımda. Bilinçaltında yüzünü kurguladığım o meleğin “günaydın” sesleri. Ardından kornişin tıkırtıları. Güneşin odama yayılışı ve sabahın soğukluğu alıp götürmesi. Her gün ki o neşe umut... Her şeye olan en içten sevgim yine beni tebessümle ayağa kaldırdı. Birde pazar gününün huzuru vardı evimizin her bir odasında. Beraber yapılan bir kahvaltıdan sonra pencerenin kenarında buldum kendimi. Şöyle bir yokladım ellerimle. Menekşem de baharın heyecanına kapılmıştı. Kocaman gülümsemişti mahallenin çocuklarına doğru. Benim güzel mor meneksem... Pencereyi araladım biraz, son gücümle çektim içime mahallemizin havasını. Her hücrem bayram etti.

İşte haftanın en sevdiğim saati gelip çatmıştı. Pazar günlerimizin vazgeçilmezi olan o sahildeydik yine. Mis gibi ızgara dumanları, ailelerin birbirine karışan sesleri, yosun kokuları, tahterevallilerin gıcırtsısı, martıların “mutlu pazarlar” ötüşleri... Herkesten iyi tanıyordum o sahili. Onların gördüklerinden çok şey biliyordum. Çünkü onlar bakıp göremeyenlerdi. Ben ise göremeyip yaşıyordum. Onların hiç bilmedikleriyle ben mutlu oluyordum. Onlar gülüşürken ben oksijenin bize kattıklarını yaşıyordum, her bir hücremle.

Eve dönüş saatinin yaklaşmasına doğru yağmur damlaları ortak oldu pazar keyfimize. Göğe açtığım avuç içlerime değdi. Saçlarımı ıslattı. Alnımdan doğru damla damla kayıp gitti göğsüme. İlkbaharın habercisiydi bu. Hoş geldin bahar... En derinimi kıpraştıran, her nefesimde huzura erdiren günler, hoş geldin.

Şimdi her tarafta çiğdemler bitecekti. Minik kız çocuklarının annelerinin gönüllerini almalarına yardım edecekti. Yüreklere sevince boğacaktı yine bahar. Kışın sakinliğini alıp götürcekti. Kumsalları hareketlendirecekti. Her bir beden rengarenk olacaktı. Pencereden içeri huzur dolacaktı. Temiz havanın verdiği o refahlık tüm benliğimi kaplayacaktı.

Birde güneş var tabi. Bambaşka gülümsüyor her bahar dünyaya. Sapsarı ışıklarıyla canlılık veriyor durulmuş kalplere. Boş bakan gözleri kamaştırıyor. Sevgiyi, aşkı, huzuru, dostluğu hatırlatıyor. “Gülümsemeyi unutmayın.” diyor.

En çok da bundan yakınıyorum ya. Baharın habercisi olan tenimdeki bu sıcaklığın sarısını bilinçaltımda yaşamak bazen yetmiyor bana. İnsanlığa verilen bu en büyük hediyeyle tanışmamak üzüyor beni. Sonra usul usul babamın yanına yaklaşıyorum. Güçlülük çıkıyor aslında kelimeler. “baba...” diyorum. “Güneş ne renk?” çayını bırakıyor, tıkırtılarını duyuyorum. Bir de bıyıklarının altından gülümsüyor. Babama da bahar gelmiş anlaşılan. Ellerini saçlarımın içine daldırıyor. Okşuyor sakın sakın. “güneş...” Diyor, “Güneş senin saçlarının renginde güzel gözlüm. Senin saçların gibi parlak, sapsarı. Tüm dünyayı affeder gibi doğuyor her sabah. Aydınlatıyor karanlıkları. Ve kendimizle baş başa kalalım diye batıyor her akşam. Yerine ay’ı bırakıyor,yıldızları. Karanlıklara düşmeyelim, aydınlıkta yürüyelim diye.” Sonra düğümliyor boğazı. Söyleyemediklerine üzülüyor. Bile bile mutlu yaşadıklarımı benden saklamaya çalışıyor adeta. Açıyorum ağzımı. “Benim dünyam karanlık değil baba. Ben gökkuşağının renklerini biliyorum. Her yağmur sonrası yaşıyorum onları, birer birer. Bazen sizin farkına bile varamadığınız gökteki o renk karnavalı benim içimi umutla dolduruyor; yüreğimi sevgiyle, kalbimi aşkla. Seni de çok iyi tanıyorum. Aynadaki senle tanışmadım ama bilinçaltımda,hayallerimde öyle yakışıklı bir prens var ki...” “Elimi tutar mısın?” diyorum. Kaybediyor minik ellerimi avuçları içinde. “Denizi çok iyi tanıyorum. Uçsuz bucaksız içimdeki deniz. Kuşları da biliyorum. Çünkü benim içimde özgürlük yatıyor. Tıpkı onlar gibi. Diyardan diyara uçuyorum bende. Her bir tıkırtıda yeni yerler keşfediyorum. Her bir koku ayrı çarptırıyor kalbimi. Bana güzel gözlüm diyorsun ya kendini kandırıyorsun

baba. Benim gözlerim çok güzel. Sizin gördüğünüz kötülükleri görmüyorum. Umudu, sevgiyi, iyiliği yaşıyorum ben. Gördüklerinizi tanıyorum. Göremediklerinizi yaşıyorum. Ben sizden daha çok biliyorum. Sizin koşturmayla geçirdiğiniz hayatı ben yaşayarak geçiriyorum. Mutluluk bana sizden daha yakın. Ben her şeyde mutluluğu bulabiliyorum. Sarıları da görüyorum mavileri de. Denizin sonsuzluğunu da biliyorum, gökyüzüyle buluştuğu noktayı da. Ben dünyayı çok iyi tanıyorum baba. Her yoldan havayı içime çeke çeke geçiyorum. Her gece yıldızları seyrediyorum. Güneşi tenimde hissediyorum. Yağmuru seviyorum. Kuşları duyuyorum. Her anı doyasıya yaşıyorum. Ben engelli değilim. Çünkü benim önümde engeller yok. Kocaman bir kalbim ve hep benimle olan gülümsemem var. Ben anı yaşayabiliyorum. Ben göremesem de biliyorum, tanıyorum, yaşıyorum ve her şeyi seviyorum.”

*

*

*

Günlerdir evimizin huzurlu sessizliğini bozan bir fısıltı uykularımı kaçırmaya başlamıştı. Anlam veremediğim bir gerginlik vardı artık sabah kahvaltılarımızda. Babamın uzun sessizlikleri, annemin tedirginliği, sanki bu benden bir kaçıştı.

Yine o pazarlardan biriydi. Tüm bu tedirginliği bile içimde eritircesine doğru bahar güneşi. Evimizin gergin havasının yerini menekşe kokuları almıştı. Pazar günlerinin huzuruna olan inancım kahvaltı soframıza oturana kadardı. Böylesine güzel bir günde martıların dansından, sıcak simit kokularından, dalga seslerinden bile kaçmış mutfağımızda boğazımızda kalırcasına bir şeyler yiyorduk. Sıkı sıkı kapanmış pencerelerin ardındaki güneş ne tenimi ısıtıyor ne de annemle babamın içten içe yaşadıkları bu sıkıntıyı eritemiyordu. Bir şeyler vardı, bunca telaştan sonra duymaktan korktuğum.

Hafif tebessümle yaptığımız pazar sohbetlerinde arada bir babamın boğazı kurur sesi kahvesini arardı. Yudum yudum içerdi. Evimizin huzurunu kaçırmak istemiyorcasına aheste yapılırdı bu sohbetler. Babamın yumuşacık sesi rahatlatırdı yüreklerimizi.

Kahvaltı sonrası penceremizin kenarına geçtik. Babamın kahvesi geldi. Yudum yudum içtiği o kahvenin biran önce dibini görmek istiyordu. Neydi bu acele, anlam veremediğim, korkuyordum sessizliğin bozulmasından. Sonunda babamın titrek, heyecanlı sesi tüylerimi ürpertti. “yavrum...” Gerisi gelmeyecek gibiydi. Boğazındaki düğüm çözülmeyecek, evimizin gerginliği gitmeyecek gibi. Annem aldı babamdan bu yükü. “ Yıllardır en iyisini istedik senin için. Çünkü sen bizim için en iyisidindin. Saçlarının kokusunda başka mutluluk yoktu bizim için. Senin o kocaman gülümsemendi bizim güneşimiz. Kısa ezgilerindi ruhumuzu besleyen. Biliyorsun kızım küçüklüğünden beri senin için en büyük temennimiz dünyanın güzelliklerini görebilmendi. Baharı yaşarken kafanda betimlediğin o güzelliği gözlerinle görmendi. Çok araştırdık. Bir üniversitenin geliştirdiği yeni bir proje varmış. Doğuştan görmez henüz yaşı 18 olmamış çocuklar için. Bu ameliyatı sende denemeni istiyoruz. Kocaman kalbinin bunu da kaldıracağını, ümit dolu yüreğinle dünyayı görebileceğine inanıyoruz.”

Evimizdeki düğüm çözülmüştü. Herkeste bir rahatlamışlık hissi vardı. Benim içimdeki bu kıvılcım ise yeni yeni alevleniyordu. Ailemin bahçesinde yeşeren bu umutları nasıl ateşe verecektim? Gönlüm razı olmuyordu buna. Ama benim dünyamda yaşadıklarım, korkularım, endişelerim... Hayal kırıklıklarından hep kaçtım. Kovalanmaksızın saklandım köşelerde. Pembeleştirmediğim dünyam bilinçaltımın, zihnimin hediyesiydi bana. Şimdi sıra ailemin kocaman gülümsemesini görmeye cesaret etmekteydi. Başarmalıydım korkularımınla yüzleşmeyi.

Günlerce süren bu iç savaşında aileme olan sevgim galip geldi. Ve ameliyat kararı sonrası valiz hazırlamaya başladık. Bana giydirdikleri sözde yeşil ama histe yeşil olmayan kıyafetlerle sedyeye yattım. Hastane koridorlarında sedyenin tıkırtısıyla ilerliyorduk. Avuç içlerimde annemle babamın sıcaklığı, yüreğimde heyecan, bilinçaltımda hayal kırıklığı korkusu içimdeki denizi kaybetmek korkusu. Korkuyordum bilincimde canlanan pembe dünyanın gerçeklerinden. Ya denizin sınırları varsa? Ya gökyüzü benim içimi aydınlatacak kadar parlak değilse? Yaşadığım gökkuşağı hayalimdekinden farklıysa? İçimde hissettiğim insanlığın kötülüklerini görmekten korkuyordum. Güneşi görmekten bile kaçasım vardı.

Girdiğim o soğuk oda tüm düşüncelerimi dondurdu. Annemin “Başaracaksın yavrum...” sesini hayal meyal hatırlıyorum. Son anda umutlarımla başbaşayım. Korkularıyla yüzleşmek için son saniyelere doktorum “hadi!” dedi. Ondan geriye doğru say 10,9,8,7,6...

NAZLIM DEMİR

ÖZGEÇMİŞ:

7 Mayıs 1997 tarihinde Kastamonu Merkezde doğdum. 2003 tarihinde Hacı Beyiye Barut Kreşine başladım. İlk arkadaşlarımı edindim. 2004 senesinde Merkez İlköğretim Okulu 1\A sınıfı öğrencisiydim. 3 sene eğitimime burada devam edip 4,5 ve 6. sınıf öğrenimimi Şehit Şerife Bacı İlköğretim Okulu’nda gördüm. 7. ve 8. sınıfta Gazipaşa İlköğretim Okulu’nda okuyup buradan mezun oldum. Sınav ve stres dolu bir 3 senenin ardından Göl Anadolu Öğretmen Lisesi öğrencisi olmaya hak kazandım. Alışmamın zaman almadığı lise hayatımda kendimi bazı zevk ve alışkanlıklarımdan istemeden soyutladım. Bununla birlikte kitap okumaktan gerçekten zevk alanlardayım. Okuduğum her bir satırı hayal dünyamda canlandırarak ilerlerim. Arkadaşlarımla geçirdiğim her bir hafta sonu beni dinlendirir. Her mevsimin tadını çıkarmakla birlikte baharın her zaman ayrı bir yeri vardır benim için. Yüzmekten çok hoşlanırım. Yüzerken hiçbir şey düşünmem ve bu bana özgürlük hissi verir. Henüz 2 yıldır kemanla uğraşıyorum ve severek yapıyorum bunu. Türk sanat müziğini anlamlı ve dinlendirici buluyorum. Bu yüzden saatlerce kemanımla zaman geçirebilirim.Şu an 9. Sınıftayım. Hayatımdan mutluyum.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.